

Dubbel vouwen, gaatje

prikken, touwtje erdoor

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Jouw lijfblad

DOWNLOAD
VERSIE

Jaargang 1, nummer 3, Juni 2021

Jaargang 1, Nummer 3

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

Willen jullie dat nooit meer doen! Heren van het Nederlands Team! Wat een wedstrijd afgelopen zaterdag, 0-10 voor bij rust en volkomen terecht. De Belgische voorwaartsen werden afgetroefd en van hun verwachte snelle breaks kwam niks. En dan de tweede helft. Gele kaart, try tegen, conversie raak, één punt achter, de try van Bartje, de terugstoot van de Belgische pack her opgeleefd en dan de penalty drie minuten voor tijd van alleskunner David Weersma. WAUW, gewoon Waan-Zin-Nig! We kunnen de komende maanden dus behalve een berg aan internationale tests, waaronder de Lions in Zuid-Afrika dus ook nog 5 wedstrijden van het Nederlands team kijken waaronder 3 in Amsterdam en misschien wel mét een vol stadion.

Maar we hebben ook meteen minder nieuws. Dit was het dan, ja het klinkt lullig, had ook wat leuker gebracht kunnen worden, misschien ander, kek fontje of zo, maar het is niet anders. Dit is alweer het laatste nummer van *Bier, Bloed & Modder*. En dat terwijl er eindelijk uitzicht is op echte wedstrijden in Nederland. Niet van die afgetrainde jongens uit de jeugd die het af en toe, wel wat te vaak, opnemen tegen ingevlogen 'inviteés', in de Covid Cup. Nee, het echte spel om de winst in de 3e helft. Wat zeg ik, we gaan na de zomer gewoon Veteranen Verzamel Dagen, excuseert u mij de afkorting, en een Social Rugby competitie, krijgen. Misschien al een paar indrinkdagen want we zijn het natuurlijk allemaal verleerd die zware 3e helften. En dat allemaal zonder *Bier, Bloed & Modder*? Nee joh gekkie. Dit is het laatste nummer van het de eerste jaargang. Dankzij jullie abonnementen, leuke reacties en ideeën hebben wij genoeg inspiratie om nog jaaaaren door te gaan. En bedankt he.

Volgt nu weer gebruikelijk bedelverhaal om donaties in harde munten of natura, dat laatste in de vorm van clubbladen, lustrumboeken of gewoon orale overgave van die onvergetelijke en sterk overtrokken tripverhalen waar we nog meer leuke stukjes van kunnen maken.

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls';

Doedelzak, Goof, Paper Cut, Shitski en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: Barend Breuking, Piet van Drongelen, Maarten Kat, Michiel van der Plas, Peer Retera, Bert van der Schaar en Richard Veldman

Tekening voorkant: Rude 77

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer: <https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: The Odd-Balls, P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

RC Wageningen, opgericht 1970

Ik ben er een speler van Wageningen alhier
Besteed al mijn poenen aan rugby en bier
Dat is heel mijn leven de rest is gemier
Alleen nog die vrouw/man, ja die vrouw/man van plezier

Refrein:

RC Wageningen, de club die het doet
de drank en de vrouwen/mannen, ieder weet hoe het moet

Uitgeleefd na het vrijen
gaat hij/zij naar het
veld
en druk daar een try,
wordt gevierd als een
held
Na twee helften spelen
is hij/zij niet uitgeteld
dan gaat hij/zij naar het
clubhuis waar 't bier is
besteld

Refrein

Het zingen en drinken gebeurt aldaar
De streakers en dansers die staan alweer klaar
De tegenstander loopt daarbij gevaar
Want we legen de vaten gewoon uit gebaar

Refrein

RC Wa-ge-ningen!

Melodie: The Wild Rover. Alhoewel de exacte herkomst van het lied niet meer te herleiden is wordt het over het algemeen gezien als een Iers drinklied. Het lied werd natuurlijk bekend door de uitvoering van The Dubliners, alhoewel de versie van de Dropkick Murphy's er zeker ook mag zijn.

RC Wageningen is niet de enige rugbyclub in Nederland die een Nederlandstalige versie van de Wild Rover als clublied heeft. Daarover later meer in een volgend sprookje.

Tekst: De tekst werd rond 1973 geschreven door Sven de Vries, Luuk Bosch én Gerda Rijksen. De oplettende lezer zal al gezien hebben dat de tekst in de hij/zij en man/vrouw vorm is. Volgens voorzitter Richard Veldman waren ze in Wageningen de voorloper van de huidige 'woke' beweging.

**'IK KIJK LIEVER NAAR RUGBY DAN NAAR
VOETBAL, BEHALVE WANNEER ZE ELKAARS OOR
GAAN AFBIJTEN.'**

ELIZABETH TAYLOR (1972)

rookbommen afgingen (High Wycombe uit Engeland was op bezoek), kortom niets was te gek.

Op een goede dag, sommigen noemden het een kwade dag, maar de vooruitgang is niet tegen te houden, moest er een stenen clubhuis komen. De houten keet ging bijna in zijn geheel de afvalcontainer in....maar natuurlijk niet helemaal, want zo'n geweldig rugbyclubhuis gooi je niet weg. Nee, het belangrijkste interieur werd uit de container gevist en op transport gezet naar Bathmen, alwaar een oude schuur in een tuin stond. Met veel zorg werden alle houten binnenwanden in de oude schuur opnieuw aangebracht, alsmede de oude vloer. Bijkomend voordeel, al het hout was dermate met bier doordrenkt dat de houtworm was verzopen. Kortom de schuur met zijn unieke binnenwerk staat er nog steeds. Er werd een oud Springbokken shirt aan de muur gespijkerd, de ovale leren Mitre bal uit Twickenham op een balk gelegd en de langspeelplaat van Max Boyce over de Pontypool frontrow ('we may go down, we may go up, but we never go back') op de pick-up gezet. Wat bier 'jugs' deden de rest en we waanden ons voor eeuwig jong. Af en toe komen we nog bij elkaar in, dan lezen we verhalen voor uit Bier, Bloed & Modder.

Af en toe zijn er nog rugbyavonden in 'De Zwarte Ooievaar' zoals het 'clubhuis' nu heet. Hier musiceren Marcel Wendrich (oprichter van het Nationaal Rugby Centrum) en Hylke Piekema van het NRB-bonds bureau samen met Dolly Parton.

Barend Breukink

BUITENLANDSE INTERNATIONALS IN DE NEDERLANDSE COMPETITIE

We kennen natuurlijk allemaal Tim Visser, de Nederlandse winger, die voor Schotland uitkwam en vaak kennen we ook nog wel de namen van een aantal buitenlandse spelers die voor het Nederlands XV-tal uitkwamen door middel van de 'residency laws'. Maar er speelden ook een aantal buitenlandse internationals in de Nederlandse competitie en na een oproep in diverse Facebookgroepen doken de namen van internationals uit 33 landen op die onze nationale velden en clubhuizen onveilig maakten. *Bier, Bloed & Modder* maakte dit, vast niet complete, overzicht.

WERELDKAMPIOEN EN OLYMPISCH BRONS

In 1985 speelde Australië B een oefenwedstrijd tegen het Nederlands team in Den Bosch. Na afloop kwam één van de Wallaby's in contact met wat Dukes in café Hart van Brabant. Van het één kwam het ander en de Aussie besloot wat wedstrijden met The Dukes mee te spelen. Die Aussie was de toentertijd 18-jarige David Knox. Hij zou 11 interlands voor Australië spelen waaronder op het WK van 1991 in Engeland waar hij wereldkampioen werd. Op een 7's-toernooi in Duitsland speelde David nog met The Dukes mee. "Had 'ie een vriend van hem die in Italië speelde uitgenodigd. Een hele lange. Die twee waren niet te stoppen", vertelt Eugene de Lizer. Die 'lange' was trouwens Michael Cheka, inderdaad later coach van de Wallaby's en tegenwoordig assistent-coach van Argentinië. David bewaart warme gevoelens aan zijn tijd in Den Bosch zeker de vier dagen dat hij in een clownspak van kroeg naar kroeg ging. Carnaval had hij nog nooit van gehoord.

David Knox, lichte trui, met The Dukes

Het leven hangt van toe-valligheden aan elkaar en zo kwam de latere captain van het Zuid-Afrikaanse 7's team in

Nederland terecht. Het was de bedoeling dat Philip Snyman in Frankrijk ervaring zou opdoen voor hij bij de Cheeta's in de Super Rugby competitie zou gaan spelen maar hij trok op 18-jarige leeftijd met een maatje naar Sassenheim waar een gezamenlijke vriend het jaar eerder had gespeeld. Met Snyman in de gelederen wonnen The Bassets alle 10 de wedstrijden. Een jaar later in 2008 werd hij geselecteerd voor de Blitzbokke waarvan hij in 2013 captain werd. In 2016 won hij de bronzen medaille bij de Olympische Spelen van Rio de Janeiro en een jaar later wederom brons tijdens de WK 7's in San Francisco.

Snyman kan zich nog goed zijn eerste training herinneren. Na afloop werd hij ingewijd door op elke dwarslijn van het veld een biertje te drinken voor hij een kick op de palen moest nemen.

Wij zijn altijd op zoek naar clubbladen, lustrumboeken enz, enz

GROTE GASTEN VAN DE STILLE ZUIDZEE

Pacific Islanders zijn graag geziene gasten op het rugbyveld. Met hun imponerende fysiek en hun kundige balvaardigheid vertonen de profs hun kunsten van Nieuw-Zeeland tot Frankrijk, maar ook in Nederland werd er geleerd en genoten van deze rugbygoden. Een aantal internationals van de Zuidzee-eilanden speelden in Nederland. Met de komst van het Internationale Strafhof in Den Haag in 2002 kwamen 'bewakers' uit alle windstreken naar Nederland, o.a. uit Fiji en Samoa. Eén van hen was Seva Waisega. Geboren in 1967 speelde hij twee jaar in Nieuw-Zeeland voor schoolteams alvorens terug te keren naar zijn geboorteland om politieagent te worden. Hij kwam een aantal keer voor het succesvolle 7's-Team van Fiji uit voor hij in 2005 naar Den Haag verhuisde waar hij lid werd van Te Werve. Hij speelde drie seizoenen voor de mannen van 'Shell' en kan zich nog goed een enorme vechtpartij tegen The Bassets herinneren. Menig Oude Meester zal Seva de afgelopen jaren zijn tegengekomen bij de Oude Meesters wedstrijden tijdens de Haagse Rugbydagen, hij blijft een indrukwekkende speler die tegenwoordig deel uitmaakt van de coachingstaff van HRC.

De vader van Etiuefa Fiavaai was een politieagent uit Samoa die naar Den Haag kwam. Etiuefa begon bij RC Sparta en verhuisde daarna naar HRC in 2012. Etiuefa speelde 23 x voor het 7's team van Samoa waarin hij 9 try's scoorde. Zijn landgenoot Paul Tupai werd door de toenmalige Nieuw-Zeelandse coach van de Rotterdamse RC, Colin Jackson, naar Nederland gehaald. Paul speelde voor Bay of Plenty in de Mitre 10 competitie, kwam vier keer uit voor Samoa en speelde daarna in Engeland voor Bedford Blues en 32 Premiership wedstrijden voor Northampton Saints.

'STUDENTEN'

Bij RFC The Rams uit Apeldoorn speelden begin jaren '70 Fillipe Huahulu en Sione (Johnny) Vaka, twee studenten aan de Landbouwhogeschool in Deventer die later voor hun thuisland Tonga zouden uitkomen. Vooral Filipe, met de bouw van een nummer 8 maar spelend als scrum-half joeg menig tegenstander schrik aan. Filipe dronk nooit bier, tot hij een keer naar huis wilde na een uitwedstrijd en toen maar een 3 liter jug in één keer leegdrank. Toen konden ze gaan. De eerste wedstrijd die RFC Rams ooit speelden was tegen het toen net opgerichte RC Wageningen, toen nog een studentenvereniging. Bij de paarshemden speelden later ook een aantal internationals. Adar Fridman kwam in 2019 naar RCW nadat hij zijn dienstplicht in het Israëlijs leger had voldaan. Voor zijn thuisland kwam hij 4 keer uit in 15's en een aantal toernooien in 7's, hij scoorde ooit een try tegen Roemenië in de European Championship Trophy semi-final. Kristina Reinbold begon zelfs met rugby toen ze aan de Landbouw Universiteit ging studeren in 2012. Ze speelde 3 jaar in Nederland voor ze in 2018 haar eerste, en tot nu toe enige, interland voor Duitsland speelde tegen Nederland in Amsterdam met een aantal ploeggenootjes op de tribune. Onvergetelijk voor haar zijn o.a. de jaarlijkse deelname aan het Ameland Beach Toernooi.

Norberts Bekmanis kwam in 2017 vanuit Riga naar Enschede om zijn studie te vervolgen aan de Universiteit Twente. Hij speelde 11 keer voor Letland en ook nog een aantal 7's toernooien. De scrum-half begon in februari als

EEN RUGBY CLUBHUIS IN DE ACHTERTUIN

De Pickwick Players hadden in de jaren 80, 90 'het mooiste rugbyclubhuis van Nederland', althans volgens 'Rugby Nieuws', het officieel bondsorgaan van de NRB. Nu had de term 'mooi' vooral betrekking op de binnenkant, want van buiten kon je de voormalige houten directiekeet allesbehalve mooi noemen. Nee, het zat hem in de binnenkant en in de beheerders. Die beheerders waren Piet en Ger Zeeman, hele nette mensen en daarmee was ons clubhuis ook netjes. Aan de buitenkant bekeken zou je voor de groene keet met een asfalt dak weinig geven, maar als je binnenkwam viel je mond open. Alles glom. De glazen boven de bar en de vloer. Die vloer werd regelmatig door de broers in de Oxanolie gezet en het zag eruit als parket. De inrichting was gebaseerd op de originele Pickwick Pub uit Londen met spiegels (van Guinness beer 'Rugby Time is Guinness time') en een mooie luifel waar eigenlijk Scottish eggs and brown ale onder vandaan moesten komen, maar bij ons waren het tosti's en Grolsch, ach wie merkt dat na een rugbywedstrijd.

The Old Boys van The Pickwick Players voor het 'mooiste rugbyclubhuis van Nederland'

Een kerkbank voor de VIP's, Leo van Herwijnen en Willem de Jong hebben er nog op gezeten en een groot bord aan de muur met de tekst Reuilly Diderot, persoonlijk uit de Parijse Metro gestolen door Pickwicker Niels Pilaar (Reuilly Diderot is de naam van een metrostation in Parijs en het meesmokkelen van dit bord van ongeveer 2 meter lengte is een waar huzarenstuk, want je moet ook in Parijs uiteindelijk toch door een poortje waar een bewaker bij zit.) Verder stond er een grote etalagepop van een geblesseerde rugbyspeler die helemaal in gips was gewikkeld, de arm uiteraard in een mitella. Het was in die tijd de gewoonte van bezoekende clubs om trofeeën uit het clubhuis mee te nemen en een Engels team slaagde er ooit in de grote etalagepop in hun bus te smokkelen. Nooit weer terug gezien. Maar naast de geweldige inrichting was het toch de allergrootste verdienste van de 2 clubhuisdirecteuren Piet en Ger dat de kachel altijd warm was en de koffie ook. Tja en als je in de rugbywereld de zaken een beetje op orde hebt ben je al gauw uniek.

En dan de activiteiten. Natuurlijk elke zondagmiddag de traditionele derde helft met het vaste ritueel: veel bier, heel veel bier, uiteindelijk in je blote reet staan en zingen. Maar The Pickwick Players gingen verder. De clubhuisdirecteuren Piet en Ger werden, alsof ze communisten waren, gefusilleerd, de brandweer kwam binnenvallen omdat er

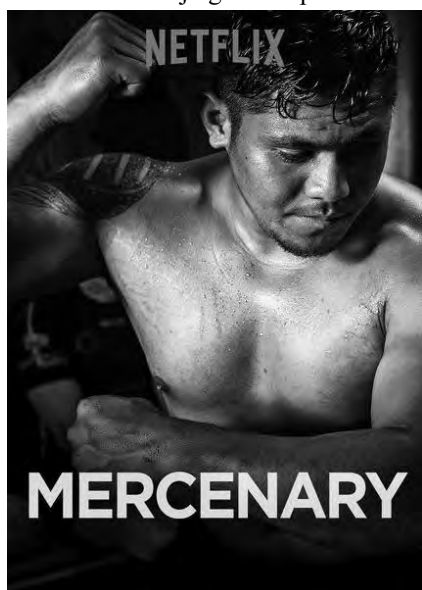

Mercenary

Door een film als *Once Were Warriors* en de documentaire *Oceans Apart* hebben we twee dingen over het leven op de Pacific Islands geleerd. Het leven kan er hard, heel hard zijn en uitbuiting van de spelers, zowel door clubs maar ook door nationale bonden, is een grove schande en zorgt voor verdeeldheid en onderdrukt de kans van Fiji, Tonga en Samoa om door te dringen tot het hoofdpodium van World Rugby. *Mercenary* vertelt zo'n verhaal op een meer bescheiden en fictieve manier, maar daarom niet minder indringend. Een jonge rugbyer van het Franse eiland Nieuw-Caledonië in de Stille Zuidzee besluit tegen de wil van zijn agressieve en alcoholistische vader zijn geluk te proberen in Frankrijk.

Bij aankomst wordt hij uitgekafferd en achtergelaten omdat hij te licht is. Via een familielid kan hij bij een andere club aan de slag en komt in aanraking met racisme, uitbuiting, doping en willekeur. Nadat Soane de liefde heeft verklaard aan het

'lokale matras' Coralie denkt hij dat alles goed zal komen, maar er dreigt nieuw gevaar als hij geblesseerd raakt. De jonge regisseur Sascha Wolff debuteerde met deze film die prachtig door de ogen van een naïeve jongen wordt verteld. Het verhaal is grotendeels gebaseerd op het leven van Laurent Pakihivatau, die Abraham speelt, de ex-speler die Soane naar Frankrijk 'verhandelt'. Hoofdrolspeler Toki Pilioko, speelde van 2013 – 2017 voor Aurillac in de Franse Pro D2. Hij acteert absoluut niet onverdienselijk in zijn rol als de introverte, onzekere Soane. De twee andere grote mannen in de film, Abraham en Sosefo zijn neef die hem bij de kleine club onderbrengt komen van het eilandje Wallis tussen Tonga en Samoa en speelden ook in Frankrijk. De rugbyscenes zijn goed gespeeld, de sfeer is goed gegrepen. Bij de première tijdens het filmfestival in Cannes won de film de Europa Cinema's Label Award. *Mercenary* is te zien op Netflix.

speler bij ERC '69, maar werd in april al aangesteld als trainer en dat is hij nu nog.

De bekendste 'student' die internationaal nu nog speelt is ongetwijfeld Bernard Le Roux. Van geboorte Zuid-Afrikaan, weliswaar met Franse voorouders, mocht hij na 3 seizoenen Racing '92 voor het Franse nationale team uitkomen en deed dat tot nu 47 keer. Met Racing werd hij in 2016 kampioen van Frankrijk.

Als je goochelt op 'Bernard le Roux Ascrum' kan je nog een Youtube filmpje vinden waar hij een try scoort tegen Oemie. Maar de bewering op Wikipedia dat hij leerde rugbyen bij de hoofdstedelijke studenten is iets te veel eer. Bernard maakte deel uit van de jaarlijkse uitwisseling van Ascrum en de Stellenbosch Academy. Wat volgens Nick Miessen van Ascrum zo bijzonder aan Le Roux is dat hij altijd oprecht en eerlijk is, nooit naast zijn schoenen is gaan lopen. 'Bij de WK in Japan spraken we af om een biertje te drinken. Na de 20-19 verloren kwartfinale tegen Wales nam hij de tijd om wat te drinken en te vragen hoe het met de kleine is. Dat is Bernard ten voeten uit.'

DE OOSTBLOK INVASIE

Met de val van het IJzeren Gordijn en de uitbreiding van de Europese Unie kwam er een toestroom van Oost-Europese arbeidsmigranten naar West-Europa op gang, onder hen natuurlijk ook rugbyers. Letten, Litouwers (nee, niet Lee Towers), Bulgaren, Polen, Serviërs, Georgiërs enz. enz. Bij The Hookers waren ze hun Litouwers Sigitas (3 caps) en Tomas na (10 caps) na één seizoen wel zat, het constante gezeur over geld maakte de voorwaartsen niet erg geliefd en de twee Polen die er bij ARC met de huisraad van hun tijdelijke woning vandoor gingen zorgden ook niet echt voor blijdschap. De Georgiërs Vassil Abashidze, 15 caps en evenveel punten tussen 1998 en 2006 en Nodar Andguladze, tegenwoordig namens de Georgische bond aangesteld bij World Rugby in een werkgroep die moet zorgen voor een veilig sport klimaat voor vrouwen en jeugd in rugby waren dan wel weer belangrijk voor de club uit Amstelveen.

Nodar Andguladze spreekt de Verenigde Naties toe over gender gelijkheid en vrouwenrechten, New York 2015

Een zevental Bulgaarse internationals kwam in Nederland uit, vaak kwamen ze met zijn tweeën. Smilko Debrenev, center, 13 caps en 70 punten kwam in 2015 naar HRC en nam in zijn kielzog de Tighthead Prop Georgi Gidionov, 20 caps en 5 punten mee. Ze speelden tot 2017 voor HRC en voor Georgi maakte vooral de Zumba na zijn eerste try grote indruk. Het spelen voor een arme bond als Bulgarije houdt in dat er soms busreizen van bijna 24 uur moeten worden

gemaakt naar uitwedstrijden. Dat gold dus ook voor Teodor Bogdanov en Denis Ivanov, die beiden voor RC Octopus in Uden uitkomen. Bogdanov speelde daarvoor van 2016 tot 2019 nog bij Dukes. Teodor begon pas op latere leeftijd te spelen en verhuisde naar Engeland waar hij voor het 1e team van London Irish Wild Geese, de amateur tak van de Premiership club speelde. Hij speelde zowel 15's als 7's voor zijn land en promoveerde in 2017 naar het één na hoogste level bij de Europese 7's. In Nederland ontmoette hij ook zijn vrouw Judith met wie hij nu 3 kinderen heeft. 'Netherlands has treated me well!!! Echt wel'.

Bij RC Delft kwamen in de loop der jaren tal van buitenlanders spelen die via voorzitter Michiel Pieterse hier een baan hadden gevonden. Drie Bulgaarse internationals speelden aan het Bieslandsepad. Alex Minchev, Slavi Ohanes en Petar Aleksov. De laatste speelde zo'n 20 toernooien in 7's en is met 30 interlands voor het 15 a side team een ervaren rot. In het seizoen 2013-2014 kwam hij voor RC Delft uit.

Nemanja Babic was o.a. coach bij RC Delft voor hij naar The Hookers vertrok, de voormalige Servische international die als prof in Engeland, Frankrijk en Italië werkzaam was zorgde ervoor dat Nikola Orlandic, 7-voudig Servisch international in 2012 naar Delft kwam. Nikola speelde later ook nog bij 't Gooi en was bij beide clubs ook als trainer werkzaam. In 2013 was hij assistent-coach toen 't Gooi Landskampioen werd. In 2015 was hij coach van het District West Colts team (Hookers, Delft en Gouda) die de Plate wonnen. In 2016 verhuisde hij terug naar Servië en werd daar coach van het nationale team. Een jaar later versloegen ze Cyprus in de European Nations Cup een bijzonder moment voor Servië.

Guntars Bruveris speelde o.a. in 2009 voor Letland tegen Oranje en later voor DIOK, HRC en Bassets in Nederland. Meestal verhuisde hij met medespelers mee naar zijn volgende club. Andrejs Aleksandrovs was 30 toen in 2009 hij op zoek naar werk in Purmerend terecht kwam en bij RC Waterland werd ingelijfd. Hij speelt er nu nog steeds. Hij kwam tot nu toe 33 keer voor Letland uit en scoorde 57 punten. Dat werk en rugby soms 'schuurt' kan de ervaren back uit ervaring delen. Tijdens een uitwedstrijd tegen Hilversum had hij storingsdienst. Toen er voor een scrum werd gefloten kreeg Andrejs van de teammanager zijn telefoon in handen gedrukt. En daar stonden 30 spelers, het arbitrale trio en de toeschouwers te wachten tot de technische storing was opgelost. Ook dat is Ereklasse rugby in Nederland. Bij Waterland speelde ook Guna Limmane. De goedlachse Letse kwam in 2011 in aanraking met rugby, maar de 7's variant. Ze speelde 19 toernooien, volgens haar berekeningen zo'n 140 wedstrijden en was onder andere actief tijdens de eerste Europese Sneeuw Rugby Kampioenschap in de Russische hoofdstad Moskou in 2019. De eerste keer dat ze 15's speelde was echter bij Waterland waar ze door de coach op de 1^e rij werd gezet gezien haar postuur. Niet wetend wat te doen en al snel opvallend doordat ze telkens de ruimte zocht speelde ze daarna op de wing.

Als laatste Oost-Europeaan noemen we nog een recente aanwinst van het 'vreemdelingenlegioen' uit Leiden, RC DIOK, Roland Marki. De Hongaarse prop kwam in 2019 over uit Engeland van Old Crossleyans in Yorkshire.

Naam: Michiel van der Plas

Bijnaam: --

Club: RC The Bassets

Sinds: 2002

Ex(en): RC DIOK van 2011 – 2015

Positie: Prop en Hooker

Functie nu: Speler in Bassets 2

Wanneer gezet: Juni 2014

Artiest: Dyon Verdonk van D-Ink Tattoo in Den Bosch

Ontwerp: Dyon en ik

Waarom: Dyon had zelf de rugbybal getekend die uit mijn

vlees lijkt te komen. Vervolgens kwam ik met de palen en de Guinness logo's **Detail:** Tijdens het tatoeëren kwam ik op het idee om de bescherm kussens om de palen de kleuren te geven van de twee clubs waarvoor ik heb gespeeld, Zwart-Wit-Bruin voor The Bassets en Geel-Blauw voor DIOK.

Voor een kleurenfoto kijk

op de FB-pagina van The Odd-Balls.

Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

JA, ik neem die gok en neem een abonnement van 4 nummers op Bier, Bloed & Modder en betaal tien Euro's*

Naam:

Adres:

PC & Plaats:

Land:

Knip deze bon uit en stuur met € 10,- op aan:

Bier, Bloed & Modder
P/a Bernhardstraat 4b
NL - 5248 AD Melissant

* Buiten Nederland 8 nummers voor € 10,- in verband met hogere verzendkosten

kijken. De Elephants wisten dat van enige gefundeerde discipline, als het over het organiseren van een clubhuis gaat, zij niet geschikt zouden zijn. 'Runnen jullie maar lekker het clubhuis, heb voordeel van de baten, dan komen wij alleen ons biertje daar kopen maar verder bemoeien we ons nergens mee.' Zogezegd, zo gedaan.

Mijn laatste anekdote gaat over een bekerwedstrijd. Een loting bepaalde dat RCE naar RC Phoenix mocht, Delfzijl. Delfzijl! Dat is voor Nederlandse begrippen aan de andere kant van het land. Wat ik me herinner was dat het op 6 december was, jazeke, daags na Sinterklaas. Daar zouden we een leuk dagje van gaan maken dus werd er een bus gehuurd. In de bus haalde iemand een paar tubes 'Zwarte Pieten-zwart' tevoorschijn. (Dat kon toen nog haha) Binnen een mum van tijd zat de bus vol zwarte Pieten, schoorsteenvegers en Ninja Turtles. Na ruim 3 uur kwamen we aan in Delfzijl. De tegenstander wist zich even geen raad met al die geschminkte koppen. We speelden een fantastische wedstrijd tegen een fijne en sportief Phoenix en mochten de wedstrijd winnend afsluiten. De 3e helft. Omdat we met de bus reisden waren de alcoholische versnaperingen zeer welkom en zo geschiedde. Maar RCE was blijkbaar ook op trofeeën uit. Aan een achterwand hing een grote plank geschroefd me daarop de naam van deze mooie club: RC Phoenix. Twee geen kleine jongens en ondergetekende (ook niet klein) hadden onze zinnen daarop gezet. Die mag mee naar Eindhoven. Iemand had de stoppenkast gevonden... Het plan: De stoppen worden omgegooid, het clubhuis wordt donker, wij flinke jongens gaan aan die plank hangen die daardoor los moet komen, buiten staat iemand die die plank aanpakt en meteen achter in de bus gooit. Piece of cake. Bam, de lichten uit, en hop, met z'n drieën aan het bord hangen. Alleen dit clubhuis had natuurlijk noodverlichting voor als alles eruit gaat, ook toen. De drie big boys hingen, verlicht in het TL-licht, aan de plank. En de rest van het plan verliep zoals gepland... De jongens van Phoenix zagen het allemaal toe en ik kan me niet meer herinneren of ze ooit hebben ingegrepen. Wel werd uren later een plank uit de bus gehaald toen we bij het Eindhovense clubhuis waren... En die hebben we volgens mij nog! Dus RC Phoenix, ik zou zeggen, als we over een poosje weer echt mogen rugbyen, kom in Eindhoven een wedstrijdje doen, en neem die plank dan weer mee! ;-) We hebben hem alleen geleend...

De club maakte grote veranderingen door wat betreft leden en ledenaantallen. Van de jaren '80 tot 2010 was het ledental rond de 80 personen in totaal. Toen begon er een grote omwenteling. Er werd meer rugby op tv getoond en rugby kwam wat meer uit een verdomhoekje. Op dit moment telt RCE rond de 250 jeugdleden, twee seniorenteams en een damsteam, de Eindhoven Lions samen met de studentes van The Elephants. Vorig jaar heeft zich ook een Walking Rugbyteam gevormd. RCE kenmerkt zich vooral door een gezellige club te zijn. Er zijn nooit grote ambities geweest in de hogere competities mee te spelen alhoewel daar de meningen over aan het veranderen zijn. Anno 2021 komt het 1e team uit in de 2° Klasse Zuid, speelt het 2e in de 4° Klasse Zuid en de damescluster in de 1° Klasse. Natuurlijk draait ook deze club op een leger vrijwilligers, oud rugbyers, ouders en belangstellenden. RC Eindhoven bestaat dit jaar 92 jaar en is daarmee dus de oudste burger rugbyclub van Nederland.

Met de warme en ovale rugbygroeten, Peer Retera

OP DE VLUCHT

Een aantal spelers kwam op een minder prettige manier naar Nederland. Er zijn genoeg sporters uit het Oostblok die bij een uitwedstrijd in het 'Westen' niet meer in de bus stapten en één van hen was Mihai Nastase uit Roemenië. Mihaj maakt eind jaren '80 deel uit van een bijzonder talentvolle lichting Roemeense spelers. Tijdens de EK van 1988 worden ze verrassend 2e bij de Junioren. Een paar jaar later bij een toernooi in Frankrijk besluit hij niet meer in de team bus te stappen en zijn geluk in het 'rijke westen' te zoeken. Na een aantal jaar rond te hebben gezworven waarin hij af en toe een zwaar leven leidt komt hij uiteindelijk in 1992 in Nederland aan en als hij niet verder noordelijk kan blijft hij hangen in Delfzijl. Als hij zich in 1995 op een avond bij de training van RC Phoenix meldt wordt hij meteen ingelijfd, maar eerst wil hij weten hoeveel geld hij krijgt. Geld is er niet maar hij krijgt wel een kans te werken en weet zich gedurende de jaren op te werken tot voorman in een fabriek. Met Mihaj erbij promoveren de Groningers al meteen naar de 2° Klasse.

Is het toeval dat een andere vluchteling ook bij Phoenix speelt? Lissr 'Ish' Liss, vlucht voor de Islamitische terreurgroep Boko Haram in Nigeria en belandt eerst in Griekenland, daar speelt hij één seizoen rugby voor ook hij noordwaarts trekt. In Delfzijl komt hij van 2012 tot 2014 uit voor Phoenix. Als de Nederlandse regering het weer veilig genoeg in zijn thuisland vindt wordt hij opgepakt. Phoenix-voorzitter Martin Brouwer zoekt hem nog op in Zeist en ondanks acties van de bevolking van Delfzijl wordt hij toch op het vliegtuig gezet. Al met al pakt het nog goed uit. Ish werkt nog op de Filipijnen, ontmoet daar zijn vrouw en gaat terug naar Nigeria waar hij nog steeds rugby speelt. Ashgar Azizi ontvlucht met zijn ouders de oorlog in Afghanistan begin deze eeuw en komt ook in Noord-Nederland terecht. Hij speelt in de jeugd van RC Drachten en wordt later gescout voor RC Hilversum waar hij in 2004 nog met Tim Visser speelt. Vanaf 2013 speelt hij nog een paar seizoenen voor RC Bulldogs in Almere voor hij naar Engeland verhuist. Ashgar is van meet af aan betrokken bij de opbouw van het Afghaanse rugbyteam en speelt van 2014 tot 2018 mee. De Afghanen verbazen overal fans als blijkt dat er überhaupt rugby wordt gespeeld in het tientallen jaren door oorlog geteisterde land, maar bovendien dat ze ook gewoon goed zijn. In 2018 wordt Ashgar tweede van West-Azië met Afghanistan. Tegenwoordig woont en speelt de fitness junk in Engeland.

Dit is het eerste deel, in het volgende nummer van *Bier, Bloed & Modder* komen nog een aantal WK-deelnemers voorbij en een Wereldkampioen All Black !!!

De PRIJZENKAST

In deze rubriek staat telkens een trofee in de schijnwerpers. Dat kan nationaal, internationaal of gewoon regionaal zijn zolang er maar Nederlandse teams om spelen. Heb je een suggestie? Stuur maar door aan ons e-mailadres.

Rodney Hermans Memorial Shield

Twee keer per jaar wordt de Rodney Hermans Memorial gespeeld. Het betreft de wedstrijd tussen de Castricumse RC en Dukes Rugby. Maar wie was Rodney Hermans en wat is de oorsprong van de Memorial Shield?

Levensgenieter Rodney Hermans belandde tijdens een wereldreis via Engeland in Den Bosch. Daar ging hij al snel bij de plaatselijke Dukes spelen, maar het was van korte duur. Samen met zijn maat Bobby Waitere vertrok hij een jaar later weer op reis. Maar Nederland was hem nog niet vergeten. Het was

tenslotte Caine Elisara die de beiden vroeg om bij Cas RC te komen spelen. Het jaar was 1997 en de eerste Kiwi-invasie van Castricum was een feit.

Rodney en Bobby ontwikkelden zich allebei tot echte clubmannen. Ze speelden niet alleen, maar trainden ook de jeugd en Rodney later ook de selectie van de senioren. Juist in een paar jaar dat het wat minder ging bouwde hij het fundament waar latere oefenmeesters mee oogsten. Beide kiwi's vonden ook de liefde in Castricum. In 2018 werd bij Rodney kanker vastgesteld. Hij was vastbesloten ook dit gevecht te winnen. Toch was deze tegenstander te sterk en overleed Rodney op 15 oktober 2018, slechts 46 jaar oud. Hij liet een vrouw, twee zoons (Morris en Ziggy) en een dochter (Liv) na.

De Memorial Shield werd vervaardigd door Oud-Cas speler Walter van Keulen. Hij is naast sociaalpedagogisch werker ook "hobbymatig" kunstenaar gespecialiseerd in Maori gerelateerde kunst. Voor het 50-jarig jubileum van de club had hij een prachtig schild gemaakt. Na het tragische overlijden van Rodney werd al snel het plan geopperd hem te eren met een wedstrijd tussen de beide clubs waarvoor hij had gespeeld. Toenmalig TC- en bestuurslid Maarten Kat vroeg Walter of het schild gebruikt mocht worden voor de Memorial, maar niet nadat er eerst bij Rodney's weduwe Lieke toestemming was gevraagd om de wedstrijd en trofee naar Rodney te vernoemen. 'Het moment dat Maarten mij dit voorstelde kreeg ik kippenvel over mijn lijf omdat ik me zo vereerd voelde dat mijn werk (ook al was dit een geschenk voor de club) dit als doel kreeg. Rodney betekende voor mij veel binnen dit team omdat hij naast zijn enorme kennis van de sport een rust over zich had zowel in als buiten het veld. In mijn ogen was Rodney een speler die een heel team aan kon sturen als geen ander.'

RCE heeft ook jaren enkele Britse legerteams in Duitsland inde competitie gehad zoals de Rhino's uit Rheindalen. Er waren ook tijden dat we nog met een bus gingen en dat was op een dag ergens in de 80-er jaren ook zo. Met nog een heuse grenscontrole kwam een Duitse douanier de bus in om onze paspoorten te controleren. De beste man was bijna klaar tot een van 'onze' boys de grapjas moest uithangen en in het Nederlands riep, veronderstellende dat dat deze man het niet zou verstaan: 'Wanneer krijgen wij onze fietsen eens terug?' Dát had ie beter niet kunnen doen. Er vergeet altijd wel iemand zijn paspoort en zo ook bij deze reis. En daar werd toen zeer formeel over gedaan: Hij mocht een dagpas kopen (en die was zeker niet voor niets) Ook de Duitse douane werkte als echte ambtenaren dus konden we pas weer een uur later verder. Over die fietsen hebben we het niet meer gehad.

Sportief gezien speelde RCE nooit een grote rol, maar begin jaren '80 kwam daar verandering in. Waar de club in 1981 nog in de 3^e Klasse Zuid speelde daar werd ze in '83 kampioen in de 2e Klasse en gingen dus 1e Klasse spelen. Dat zou duren tot 1986 waarin ze weer degradeerden. Een eigen clubhuis bleef de grote wens. Die kwam uit toen oud-voorzitter Henny Beekwilder, hoofd van de zwembaden in Eindhoven, alle rugbyclubs van Eindhoven wilde verenigen op één terrein. Er kwam een gezamenlijk clubhuis, een oude keet aan het veld en zelfs twee velden aan de Vijfakampaan in Eindhoven-Noord. Naast RCE ging ook studentenrugbyvereniging ESRC The Elephants en de oud-studenten van RC The Oldfants hiernaartoe. Dat is nu ongeveer 10 jaar geleden.

Opening clubhuis; v.l.n.r.: Hans Verburg, Ben Drenth, Henk Loots, Toon van de Heuvel, Jan Loeffen, Jan Arts, Peer Retera, Jan van Mol, Sjaak Vervoort en van der Heiden

Helaas hielden de Oldfants het niet lang vol en delen we de velden en het clubhuis nu alleen met de TU studenten. Omdat het clubhuis op instorten stond nam het bestuur van RCE het besluit een eigen clubhuis te gaan bouwen, uiteraard aan het hoofdspeelveld. Na enkele jaren van ontwerpen, geld inzamelen en geld inzamelen en nóg meer geld inzamelen kon er met de bouw worden begonnen en werd het nieuwe clubhuis op 31 augustus 2019 geopend. Voor het eerst in haar bijna 90-jarige bestaan (met een paar jaar pauze rondom WO 2), had RCE een eigen clubhuis aan het veld. En hier toeven we nog. Onze cluster met de andere Eindhovense rugbyclubs was een prima zet. In alle clubs vloeit per slot van rekening toch mooi rugbybloed. Dat de Oldfants het niet redden lag o.a. aan het feit dat de doorstroom vanaf de Elephants steeds vaker stagneerde. En de Oldfants werden er ook niet jonger op. Noodgedwongen moest de handdoek in de ring worden gegooid. Maar hoe run je dan samen zo'n clubhuis? Nou, daar kwam een gedegen portie zelfkennis om de hoek

Met een bij elkaar geraapt restantje RC Eindhoven, aan gevuld met Engelse en Canadese bevrijders, werd er op het veld van P.S.V. aan de Frederiklaan gerugbyd. En nog diverse malen dat jaar speelde R.C.E. of wat daar voor doorging tegen een Royal Air Force team en, die traditie is nog jaren na de oorlog in stand gebleven maar dan tegen een Nederlandse selectie (Impala's). Toch zou het nog tot 28 maart 1957 duren voordat RCE officieel wordt heropgericht

Persoonlijk ben ik in augustus 1974 lid geworden van RCE en was daarmee het eerste jeugdlid aangezien RCE in dat jaar besloten had jeugd te introduceren. De eerste trainers in 1974 waren Sjaak Vervoort, Jan Jansen en Hans Hofmann. Ook in dat jaar verhuisde de club van Sportpark de Bronzeweij in Geldrop naar De Herdgang in Eindhoven. Dat park was PSV-terrein, wat staat voor Philips Sport Vereniging. PSV was destijds een omnivereniging opgericht in 1913 waar, door de loop der jaren, 16 verschillende sporten konden worden beoefend, dus echt wel meer dan alleen voetbal. Zo kwam RCE onder de vleugels van de PSV-federatie. Opeens speelden we op prachtige velden en kwam er jaarlijks een minimale financiële bijdrage. Het clubhuis bleef echter voorlopig waar het al jaren zat: de oude ijsfabriek van Antoon Coolen, op de Tongelresestraat in Eindhoven. De oudere rugbyers onder u zullen dit hol zeker nog kennen. Trappetje op, trappetje af, 3x bukken en dan was je er. Daar kwam in 1979 verandering in toen we verhuisden naar het voormalige clubhuis van voetbalclub Brabantia in Eindhoven, een prachtig houten gebouw aan de rondweg. Het speelveld bleef op de Herdgang. Ook vanaf 1974 werd de naam aangepast naar RCE/PSV en zal zo vele jaren bekend zijn binnen rugby Nederland.

Het was midden jaren '70 dat RCE in Duitsland tegen een Brits legerteam speelde. Altijd beladen wedstrijden want bij die Britten zaten natuurlijk ervaren spelers. De wedstrijd was net 10 minuten aan de gang was, toen plotseling over het hele kazerneterrein een enorm luid alarm afging. De tegenstanders keken elkaar niet eens aan, maar renden binnen 3 seconden allemaal van het veld af. En daar stonden de spelers van RCE. Wat bleek, het alarm was de aankondiging van een hele grote oefening. Daar moest alles voor wijken, dus ook een rugbywedstrijd. We wonnen de wedstrijd reglementair met 0-30 geloof ik.

Maar kleine verenigingen zijn vaak speelballen voor gemeenten en dat gebeurde ook met RCE/PSV. Er werd nog diverse malen gewisseld van veld- en clubhuislocatie. Na vele jaren Herdgang besloot de PSV Federatie alle sporten behalve voetbal af te stoten. Hierdoor gebeurde er van alles met de Eindhovense club. Opeens heetten we weer RCE en we verhuisden naar Sportpark Tegenbosch, het voormalige PSV-jeugd voetbalterrein. Eigen clubhuis bij het veld en geen andere sporten in de buurt. Dat was eigenlijk een geweldige tijd. Maar ook dit terrein en clubhuis moest eraan geloven en we verhuisden naar sportpark 't Bokt in Eindhoven Noord. Daar deelden we een 'kantine' met een zomeravond voetbalclub... en daar kwamen twee geheel verschillende werelden bij elkaar.

Voormalig speler van het Franse 7's team Romain Raine speelde twee seizoenen bij Castricum en was ook bijzonder onder de indruk van Rodney. 'Een van mijn mooiste

Rodney in de tang tegen HRC

momenten bij de club was toen we een wedstrijd speelden op ANZAC-day en Rodney uitlegde wat deze dag voor hem betekende. Het was erg emotioneel en we gingen extra gemotiveerd het veld op. Bij de begrafenis van Rodney sprak zijn vriend Bobby Waitere, zelf een echte Maori, een bijzonder indrukwekkende grafrede uit. Op 11 mei 2019

werd voor het eerst om de Rodney Hermans Memorial Shield gespeeld en mocht Walter de trofee overhandigen. De wedstrijd eindigde overigens in een ruime 60-17 overwinning voor Cas RC. Mochten the Dukes de Memorial Shield winnen, dan blijft hij toch in het clubhuis van Cas hangen ter nagedachtenis aan een man met een groot zwart-geel hart.

Rodney Hermans 25-11-1971 – 15-10-2018

'Hij heeft zo'n mooie vorm'

Jan Wolkers (1925 – 2007) was één van Neerlands grootste naoorlogse schrijvers. Hij werd bekend met Kort Amerikaans maar vooral met Turks Fruit, dat later verfilmd werd met Rutger Hauer en Monique van der Ven in de hoofdrollen. In 1980 verhuisde Wolkers met zijn 3e vrouw Karina naar het buurtschap Westermient op Texel. Op een mooie dag, een jaar later, kwam Jan bij Bep Vonk in zijn Sportshop in Den Burg binnenlopen. Hij vroeg Bep of hij hem een rugbybal kon verkopen. RC Overzee (zie Bier, Bloed & Modder Nr. 1) was toen nog in de oprichtingsfase dus rugby was nog onbekend op het eiland. Vonk had dus geen ovalen monster, waarop Wolkers hem vroeg of hij er één kon bestellen. Dat was geen probleem.

Een week later kwam de schrijver terug om de bal op te halen. Bep

overhandigde het 'ei' aan Wolkers en wilde eigenlijk wel weten waarom hij de bal wilde hebben. 'Oh, zei Jan, hij heeft zo'n mooie vorm'. Terwijl Bep aan het afrekenen was begon Wolkers over de bal te wrijven en stond al snel zijn nieuwe liefde als het ware te beminnen. Ieder het zijne dacht de verkoper, terwijl de klant tevreden de deur uitstapte.

ZUIDERZEEPIRATEN

In 1999 vierde RC Delft haar vijfde lustrum en dat werd gevierd met een gedenkwaardige trip met een platbodem over het IJsselmeer, maar Zuiderzee klinkt natuurlijk beter. Er werd niet alleen veel gedronken, gegeten en natuurlijk gezeild maar ook gespeeld in alle plaatsen aan de Zuiderzee die toen een rugbyclub rijk waren. Gelukkig voor de redactie van Bier, Bloed & Modder is het logboek van de Zuiderzeetrip bewaard.

De trip start zoals een goede rugbytrip behoort te starten, met misverstanden. De keukenploeg van Marjolein en Harry staan netjes met dozen vol scheepsbeschuit, eieren enz. om 10 uur in Blocq van Kuffeler Haven in Almere. Geen spelers of boot te zien, nou twee piepkleine notendopjes. Om kwart over 11 telefoon van Marcel; 'Waar blijven jullie nou?' Blijkt dat de spelers door de tripcie naar Hoorn zijn gestuurd, want daar wordt toch gespeeld?

'Zeilen'

Horny (Oud-Engelse term voor Hoorn) onveilig gemaakt. Om 3 uur 's nachts worden de aantekeningen in het logboek onleesbaar, maar Hans S blijkt onvindbaar als hij moet schrijven.

Zo'n eerste ochtend op trip is altijd wennen, zeker voor Pino die in het onderste bed slaapt. '07:30, plotseling verschijnen er 2 meterslange stelten van boven. Wat hetgeen het uitgestoten gezucht en gesteun aardig wat moeite kost. De witte benen denken de grond te hebben bereikt. Vervolgens zie ik een minuscuul onderbroekje verschijnen, daarna een piemeltje van dezelfde maat. Wat gebeurt er nu? Er komt een straal uit, maar geen ministaal! Dick!!! Alsof het zo hoort stapt hij onverstoord terug in zijn kooi en meurt verder.' De blauwe hap van de vorige avond zorgt ervoor dat Eric v O extra bonuspunten verdient door zo te meuren op de WC dat zijn opvolger Hans H spontaan over zijn nek ging. (Klasse Eric).

De eerste rugby tegenstander is Spakenburg. Alhoewel er een serieus plan wordt gemaakt om de boot voor Spakenburg aan te leggen en met landingsvaartuigen het plaatsje te veroveren wordt er toch voor een busje gekozen

Uiteindelijk komt alles goed en na een tussenstop in Marken wordt veel te laat de Indische Rijsttafel uitgekapt. Donald somt het zeilen perfect op 'Kneffel dat snarrelpad even, onbaffel dat bostok, stangel de boswaag van achter slot en grendel met kroepoek, allemaal bekende Nederlandse uitdrukkingen die essentieel blijken te zijn bij het zeilen.' Ergens rond middernacht wordt

DE OUDSTE BURGERCLUB

Rugby Club Eindhoven, opgericht 30 juli 1929

Dat -C, de oudste nog bestaande rugbyclub van Nederland is weten we allemaal wel. De heren hebben ons dat de afgelopen 3 jaar, terecht, afdoende ingewreven nadat ze hun 'Centennial' bereikten in 2018. Maar wie dacht dat HRC, Hilversum, AAC of 't Gooi de oudste burgerclub van Nederland is komt bedrogen uit. Die komt namelijk uit het zuiden, uit Lampegat, oftewel Eindhoven. De bekende cartoonist Peer Retera, ooit het eerste jeugdlid van RCE, schreef een korte geschiedenis

De clubhistorie van Rugby Club Eindhoven is voor een Nederlandse rugbyclub een bijzonder lange. Voordat de club werd opgericht waren ontwikkelingen bij Philips in Eindhoven aanleiding voor een vruchtbare grond. Al in de jaren '20 van de vorige eeuw groeide Philips als kool en trok het engineers aan uit heel de wereld. Eén van hen was de Zweedse elektrotechnisch ingenieur G.H. Thal Larsen. Hij trok in 1925 na zijn studie en militaire dienstplicht naar Eindhoven en trad in dienst bij de N.V. Philips 'Gloeilampenfabrieken', waar hij een plaats kreeg in de toenmalige apparatenfabriek. Na zijn inwerkperiode kreeg Thal Larsen weer zin iets aan rugby te gaan doen, waarmee hij in zijn studieperiode in Delft kennis had gemaakt. Aangezien Eindhoven geen rugbyclub rijk was, besloot hij samen met zijn vriend J.C. Schut in 1928 een demonstratiewedstrijd te organiseren.

Ze nodigden daarvoor de Londense club 'The Corinthians' en een XV-tal van de Delftse studenten uit. Helaas zijn van het verloop van deze wedstrijd geen gegevens meer terug te vinden. Het enige dat nog te achterhalen was, is dat de wedstrijd gehouden werd op het E.M.H.C.-terrein, de hockeyvereniging. Het leverde een behoorlijk aantal geïnteresseerde spelers op en zo kon men op 30 juli 1929 komen tot de oprichting van Rugby Club Eindhoven.

RugbyClub
Eindhoven
rond 1928

Alhoewel
Thal Larsen
de initiatief-
nemer van het

Eindhovense rugby was, maakte hij geen deel uit van het eerste bestuur. Dat bestuur in 1929 bestond uit R. van Bruggen, voorzitter, J.C. Schut, secretaris, J. Stegwee, penningmeester en J. De Leu, hofmeester. Thal Larsen zou later wel toetreden tot het eerste bestuur van de heropgerichte Nederlandse Rugby Bond in 1932 en speelde tijdens de oorlog een belangrijke rol in het verzet. De ledenlijst van RCE bevatte al snel 33 namen en dat was voor die jaren beslist niet slecht gezien deze voor Nederland nog onbekende sport. Ook de naam van Frans Huenges prijkte op de lijst. Huenges heeft later bijgedragen aan de wederopstanding van RCE in 1957.

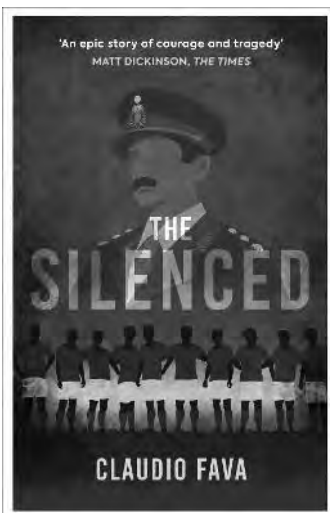
In 1939 is het echter al weer over, een gebrek aan animo zorgt voor stilzwijgend opheffen. Aldus de tekst uit het jubileumboek van RCE uit 1982.

In september 1944 konden de rugbyers in Eindhoven als eersten opnieuw de vreugde van het rugby beleven. De rest van Nederland zuchtte nog onder het juk van de Duitse bezetter terwijl nog de sporen van de hongerwinter op de massabegraafplaatsen in steden als Rotterdam te zien waren.

THE SILENCED

Soms is een verhaal zo gruwelijk dat het mooi is. In 1978 zuchtte Argentinië onder de dictatuur van Jorge Videla en zijn trawanten. Iedereen die 'het vaderland' bedreigde werd opgepakt, gemarteld en vermoord. Vooral de doodsvluchten, gevangenen werden uit een vliegtuig hoog boven de zee gegooid en sloegen te pletter op het water, zijn berucht. En velen zullen zich de protesten van de 'dwaze moeders' op de Plaza de Mayo in Buenos Aires nog herinneren. Na de verloren Falklandoorlog van 1982 was het gedaan met de junta, maar ondertussen waren er 30.000 mensen vermoord of vermist. Onder hen 20 spelers van La Plata Rugby Football Club uit de hoofdstad. Van de 220 atleten die 'verdwenen' waren er trouwens 152 rugbyers. Wat begon met een protest van 10 minuten stilte voor een wedstrijd omdat één van hun spelers was vermoord door de geheime politie werd tot een massaal protest in stadions, maar de spelers van La Plata betaalden met hun leven.

Hoofdpersoon is Raúl Barandiarán, wiens ouders uit Baskenland en Italië naar de nieuwe wereld verhuisden. Raúl verdeelt zijn tijd tussen klussen in zijn garage, rugby en uitgaan met zijn vrienden, maar de moord op 'Mono', zal zijn leven veranderen. Alhoewel zijn verloofde Teresa hem smeekt geen domme dingen te doen, wordt hij meegezogen in de gebeurtenissen die zich grotendeels in een paar

weken afspelen en uiteindelijk ervoor zorgen dan in 4 jaar tijd veertien spelers van La Plata's eerste XV in 1975 nooit meer zullen spelen.

Het verhaal is door de Italiaanse schrijver, regisseur en politicus Claudio Fava in een novelle geschreven, dus deels fictie maar de feiten zijn ronduit schokkend en anderzijds een eerbetoon aan jonge mannen die niet meer stil konden zijn toen ze hun kameraden zagen verdwijnen. Fava's vader werd door de maffia vermoord toen hij het tegen hen opnam en toen hij van het verhaal van La Plata hoorde op een reis door Argentinië wist hij dat hij het aan de wereld moest delen.

Het boekje werd uitgegeven door Polaris uit Schotland en zal wellicht moeilijk te bestellen zijn bij je lokale boekhandel, maar gelukkig is het ook als luisterboek en Kindle-editie verkrijgbaar. Als je één boek moet lezen in 2021 dan is het The Silenced van Claudio Fava.

om naar het sportpark te gaan. Delft wint met 29-10 van Spakenburg denkt Arthur te weten, Zeno, Obbe en hij spelen met Spakenburg mee tegen een Engels team en wonnen ook. De 3e helft met gezang en veel vis die moet zwemmen volgens Johan, dus nog meer drank verloopt uitstekend en legt een prima bodem voor een avondje stappen.

Op zondag wordt in Hoorn bij RC West-Friesland een toernooi gespeeld. Auke poetst op het veld zijn tanden, 'Is in drie dagen niet gebeurd'. Volgens Mark zijn de potjes tegen de 'lomp, maar enthousiaste' teams die soms enkele klassen lager spelen best lastig. Sterspeler Dirk-Jan wordt door drie man getackeld, volgens een

andere lezing gaat het om een 18-jarige center van 75 kilo, DJ klaar voor 'ereronde' een derde weet dat hij over een graspol struikelde) en scheurt zijn kniebanden. De ambulancebroeders geven hem lachgas tegen de pijn. Als zijn medespelers een fles lachgas willen ruilen voor een jug bier en een ovenschotel die over was blijkt er maar één fles in de ziekenwagen te liggen en die laat Dirck niet meer los. Het betekende overigens wel het einde van zijn rugby carrière.

Manu geeft voor de lezers van de Blubber nog de nodige toeristische tips over Hoorn in het Frans om te besluiten met de volgende uitsmijter; 'Mark just said I played well today... doesn't know anything about rugby. Kick somt vervolgens de stand van zaken op na het toernooitje: DJ knieblesure, Donald elleboog, Ronald blauwoogje, Zeno hamstring, Hans S vinger in zijn oog en misselijk, Kick diarree. Al met al een geslaagd potje rugby. Hoorn wordt wederom onveilig gemaakt alhoewel er op zondag een stuk minder volk op de been is vermaken de tripgangers zich best en is het na afloop nog lang onrustig op de boot.

Dennis en Manu met 2 'horny's'

Mark K kan zich nog herinneren dat de oudere tripledren moeite hadden

met het lawaai 's nachts.' Terwijl de één tierend door het schip stormde was een ander luid roepend op zoek naar zijn jas. Hij ging naar huis. Of naar Blocq van Kuffeler.' Ronald de J heeft genoten van de trip en is verheugd te melden dat niemand echt dronken of zwanger is geraakt. Aan het einde blijken benzinstations aan de A13 ineens andere namen te hebben en wordt het begin van de trip vrolijk overgedaan voordat de diehards nog even een afzakkertje nemen in de Joffer.

HET BLAUWE DING

Veel rugbyteams hebben voor hun Man of the Match en/of Dick of the Day een bijzonder kledingstuk of voorwerp als beloning dat tijdens de 3^e helft wordt uitgereikt. En *Bier, Bloed & Modder* wil natuurlijk aan deze onmisbare traditie op gepaste wijze aandacht besteden. Dus kom maar op met die verhalen en foto's van vieze onderbroeken, dildo's op brommerhelm of foute jasjes.

EEN ILLUSTRERE GESCHIEDENIS

Miii, mi-mi-mi-mi-mi-mi-mi. De eerste keer dat ik de lokroep voor Het Blauwe Ding hoorde was op een koude dinsdagavond zo'n 8 jaar geleden toen ik met Bassets 2 een inhaalwedstrijd speelde in Dordrecht tegen RC Emma. Maar het Blauwe Ding is al ruim 25 jaar oud.

Rugby in Dordrecht en omgeving heeft een lange geschiedenis die teruggaat tot 1977. In dat vruchtbare jaar waarin o.a. ook RC Eemland, RC Greate Pier, Heerlen Rugby en de EGRC Fortuna '77 werden opgericht staken Hans Modderman en Ruud van der Velden (later URC) de koppen bij elkaar en richtten Drechtstreek RUFC op. Het trok al snel de aandacht van een aantal expats die bij Fokker in Papendrecht werkten. Het Blauwe Ding was toen nog niet eens in embryofase. Eind jaren '80 raakte de club in verval en na een inbraak en diefstal bij het clubhuis bleef de club met een schuld van 10.000 gulden aan de gemeente berooid

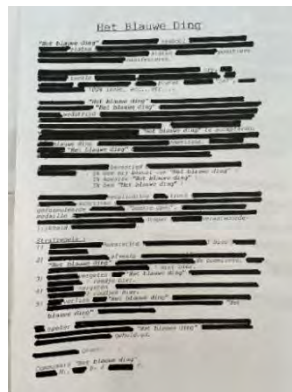
achter. De huidige voorzitter, Bert van der Schaar, toen 24 jaar oud, bleef als enige bestuurder achter en besloot het faillissement

niet af te wachten, stak de Merwede over en bracht de overgebleven leden in 1990 onder bij Sportclub Emma in Dordrecht waar ze als Emma Rugby doorgingen. Tussen 1997 en 2007 heette de club Reeland Rugby om in 2015 als Dordtsche RC verder te gaan. In de tussentijd had de club wel een aantal (toekomstige) internationals opgeleid als Han Baart, Mike Cahsay, Alexander Barendrecht en Pieter Mol. Ook Damian Ashdown later als referee met zijn hond 'Mullet' een graag geziene gast speelde ooit in Dordrecht.

MYSTERIES

Omdat ze in een voetbalkantine zaten en geen eigen bar mochten beheren waren de tradities uit de Drechtstreek tijd al snel verwaterd. Bert besloot met een zestal oorspronkelijke leden in 1996 een zeiltocht te organiseren om de banden aan te halen en wat tradities nieuw leven in te blazen. Tijdens de zeiltocht over Grevelingenmeer en Haringvliet bedachten Peter Helmer en Bert het idee voor Het Blauwe Ding en werden zij de eerste geestelijk vaders. De bij Het Blauwe Ding behorende regels, vastgelegd in een officieel document zijn echter zo geheim dat er de wildste geruchten over de ronde doen. Ik kon na herhaaldelijke bedreigingen, omkopingspogingen en het betere spoorwerk niet verder komen dan onderstaande foto.

NAZATEN

Het Blauwe Ding, kreeg in de loop der jaren een aantal nazaten. Zo kreeg een nakomeling een plekje op Google Earth toen hij op het dak van 'vader Bert' werd ingemetseld en ligt er bij RFC Gouda een 'proxy'. De dames van Emma RC voerden een Roze Ding in, die dan weer blauw was. En voor degenen die niet goed voor Het Blauwe Ding zorgen is er het Blauwe

Ding der Schaamte die dan weer zwart is. En het Blauwe Ding zelf, die is wit. Snapt u het nog? Overigens heeft het Roze Ding, nadat de Dordtsche dames geen eigen team meer hebben in de eigen prijzenkast terecht gekomen. Het Blauwe Ding der Schaamte die een stuk groter is dan het origineel moet als een soort boei meegetorst worden als er niet goed voor Het Blauwe Ding gezorgd is.

REISLUSTIG

Alhoewel de reglementen van Het Blauwe Ding alleen voor een select gezelschap bekend zijn, weten we dat iedere houder van het gewilde object een aantal dingen moet doen. Zo is er een koffer waar de houder een 'souvenir' in mag doen, een schrift waar een dagboek wordt bijgehouden en een facebookpagina waar foto's op gepost 'moeten' worden. De oude gebruiken zijn echter redelijk 'verwaterd', zeker nadat koffer en boekje uit een ondergelopen kelder moesten worden gevist.

Maar ondanks dat Het Blauwe Ding de laatste 6 seizoenen vreemdging met clusterspelers van Rotterdam, Etten-Leur, Eilanders en Gouda blijft hij reislustig. Zo reisde hij met Danus naar Kenia, beklom hij met Bert de hoogste berg van Portugal en Patrick nam hem mee naar Barcelona.

THE MAGIC WORDS

Tijdens de twee seizoenen die ik clusterde met de Dordtsche RC viel mij na een beslissende try tegen Thor 2 de eer te beurt om Het Blauwe Ding in ontvangst te mogen nemen met de 'Magic Words';

- * Ik ben me bewust van Het Blauwe Ding
- * Ik koester Het Blauwe Ding
- * Ik ben Het Blauwe Ding

Nog jaarlijks varen de 7 matrozen uit als traditie om het ontstaan van Het Blauwe Ding te vieren. Overigens is het mij nooit gelukt om het grootste geheim van Het Blauwe Ding te ontrafelen, namelijk waarom hij wit is. Maar het schijnt dat als je tijdens de 3^e helft bij de Dordtsche een aantal rondjes bier weggeeft er wel eens iemand loslippig kan worden.....

Doedelzak